

Hồi 1

T háng năm hoa sen nở...
Tháng bảy hạt sen thơm...

Thiên Trì trên đỉnh núi Trường Bạch, trăm tuổi tuôn chảy, dưới ánh trăng khuya trông hết sức ngoạn mục.

Trên một phiến đá xanh rộng hơn trượng bên cạnh Thiên Trì, có hai lão nhân tuổi ngoài ngũ tuần, một tăng một tục, đang ngồi xếp bằng mượn trăng uống rượu chơi cờ.

Bàn cờ trên phiến đá xanh chỉ cỡ hơn một tấc, thật nhỏ đến tội nghiệp, những quân cờ của hai lão nhân càng tuyệt hơn, một bằng cát đen và một bằng cát trắng.

Lúc đi cờ, chỉ thấy hai lão nhân ngón tay búng nhẹ, hạt cát lập tức cắm vào đường kẻ hết sức chuẩn xác, qua đó đủ biết công lực nội gia của hai lão nhân này thâm hậu dường nào.

Ngay khi hai lão nhân tập trung tinh thần chơi cờ, bỗng cảm thấy ánh vàng chói mắt, tuy hứng thú đang nồng, hai lão nhân cũng không khỏi kinh ngạc, cùng quay đầu nhìn.

Chỉ thấy ánh vàng từ giữa hồ nước phát ra, tỏa sáng một khoảng rộng. Đột nhiên, trong ánh vàng chói lóa, mặt nước nổi lên một cậu bé mình trần, bên lưng đeo một cái túi da, ngồi xếp bằng như lão tăng nhập định, khi cả người lên khỏi mặt nước, mới nhìn thấy rõ, thì ra cậu bé ngồi trên một đóa hoa sen màu vàng kim to cỡ cái nong.

Khi đóa hoa sen trôi lên khỏi mặt nước, ánh vàng vụt tắt, đóa sen vàng từ từ trôi vào bờ, còn cậu bé ngồi yên bất động, nhưng mặt đầy ánh vàng và ngập sát khí.

Trong Thiên Trì đêm khuya trôi lên một cậu bé đã là chuyện quái lạ, mà đóa hoa sen vàng có thể trôi đi trên mặt nước lại càng kỳ lạ hơn, nhưng chuyện ấy hoàn toàn là sự thật.

Đóa hoa sen vàng cách bờ tuy xa, nhưng nhãn lực của hai lão nhân hết sức sắc bén, họ đã nhìn thấy rõ, thì ra trong nước có một con cá chép dài khoảng trượng rưỡi, miệng ngậm đóa hoa sen vàng đang từ từ bơi vào bờ.

Đây quả là chuyện lạ ngàn năm khó gặp, khiến hai lão nhân trên phiến đá xanh hết sức kinh ngạc thắc mắc.

Bỗng nghe một tiếng hú dài như rồng kêu, cao vút tận mây xanh.

Hai lão nhân cùng giật mình, chú mắt nhìn, đóa hoa sen vàng cách bờ chỉ còn khoảng năm trượng, tiếng hú do cậu bé phát ra.

Trông cậu bé tuổi chừng mười một, mười hai, sao lại có nội công thâm hậu kinh người thế này?

Bỗng thấy bóng người nhấp nhóang, cậu bé đã vọt lên cao bấy, tám trượng, tay phải ngoắc nhẹ, đóa hoa sen vàng lập tức bay lên khỏi mặt nước, chớp mắt đã nằm trong tay cậu bé, rồi cậu ta đảo người trên không, hai tay xòe ra hết như cánh chim lướt vào bờ, tư thế hết sức ngoạn mục.

Kinh công ấy tuy không kinh hải thế tục, nhưng có ở một cậu bé, đó thật là chuyện hi hữu, hai lão nhân kinh ngạc đến ngây người ra.

Nhưng chuyện lạ không chỉ có vậy, cậu bé chân vừa chạm đất, liền rướn người một cái, bỗng chốc biến thành một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, anh tuấn phi phàm, ánh vàng và sát khí trên mặt hoàn toàn tan biến.

Hai lão nhân tốt cùng kinh ngạc. Súc Cốt kỳ công thất truyền trong võ lâm đã mấy trăm năm, vậy mà bây giờ lại xuất hiện nơi thiếu niên này.

Lúc này, thiếu niên đã từ trong túi da bên lưng lấy ra một bộ y phục, mặc vào xong, hướng ra hồ cung kính lạy ba lạy, miệng lầm nhảm chẳng rõ nói gì.

Lạy xong, trên mặt bỗng lại xuất hiện ánh vàng nhàn nhạt, vụt ngẩng đầu lên, hai mắt sắc lạnh nhìn chốt vào lão tăng, hồi lâu bất động.

Thì ra, thiếu niên sớm đã phát hiện sự có mặt của hai lão nhân.

Lão nhân tục gia vừa thấy thiếu niên mặt đầy sát khí, đã biết không ổn, vội thoáng khom mình nói:

- Lão hủ Lý Mộ Long, được đồng đạo trên giang hồ tặng cho phỉ hiệu một trong Thương Hải Thất Hữu, còn vị đại sư này là đệ tử Thiếu Lâm, pháp hiệu Thạch Đầu Đà...

Chưa dứt lời, bỗng nghe một tiếng hú giận dữ như sói tru quỷ gào, cực kỳ khủng khiếp, liền thì ánh vàng lấp lóa, rồi một tiếng rú thảm khốc vang lên...

Lý Mộ Long vừa định thần nhìn, Thạch Đầu Đà đã ngã ngựa ra đất, chiếc đầu vỡ nát, chết một cách thê thảm.

Lý Mộ Long vừa kinh vừa giận, ngẩng lên nhìn thiếu niên, chàng ta vẫn đứng yên tại chỗ, tay cầm đóa hoa sen vàng dài hơn ba thước, hai tay chập lại, liền chỉ còn lại một đóa

hoa sen, cuống hoa dài hơn ba thước, thì ra là những chiếc vòng nối liền nhau, đã hoàn toàn thụt vào trong hoa sen.

Lý Mộ Long hết sức đau lòng bởi cái chết thê thảm và bất minh của vị bằng hữu phương ngoại, quát to:

- Súc sanh, ngươi thật quá tàn nhẫn. Thạch Đầu Đà là một vị cao tăng đắc đạo, sao vô duyên vô cớ ngươi lại hạ độc thủ sát hại thế này?

Thiếu niên hừ một tiếng lạnh toát, chẳng thèm đếm xỉa đến Lý Mộ Long, quay người cất bước bỏ đi.

Lý Mộ Long tức giận quát lên:

- Đứng lại!

Thiếu niên quay phắt lại, trên mặt lại xuất hiện ánh vàng nhàn nhạt, đờ đờ sát khí.

Lý Mộ Long được liệt danh trong Thương Hải Thất Hữu, oai chấn Trung nguyên, thanh kiếm trong tay từng liên tiếp đánh bại mười mấy cao thủ hắc đạo giáp công, vậy mà hôm nay ở trước mặt một thiếu niên, lòng bất giác cảm thấy ớn lạnh.

Thế nhưng, Thạch Đầu Đà sao có thể chết một cách bất minh vậy được?

Ông cố trấn tĩnh nói:

- Tiểu tử, Thạch Đầu Đà chết một cách không minh bạch thế này, ngươi phải có câu trả lời...

Thiếu niên giờ mới lên tiếng, chỉ nghe chàng nói:

- Chết không minh bạch ư? Biết bao người đã chết không minh bạch thì sao?

Tiếng nói sang sảng như kim khí chạm nhau, chúng tỏ trung khí dồi dào, công lực thâm hậu, đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Lý Mộ Long nghe không hiểu, ngẩn người hỏi:

- Ai đã chết không minh bạch?

Thiếu niên ánh vàng trên mặt tan biến, mặt đầy vẻ bi thiết nói:

- Năm xưa Đồng Bảo có hơn bảy mươi tử thi...

Lý Mộ Long giật mình lùi sau một bước, sững sốt kêu lên:

- Đồng Bảo ư? Ngươi...

Thiếu niên mắt ngập lệ, giọng đầy căm hờn và xót xa nói:

- Ta là Tiết Cừ, người của Đồng Bảo duy nhất còn sống sót!

Lý Mộ Long lại sững sốt kêu lên:

- Tiết... Cừ...

Tiết Cừ đưa tay lau nước mắt, trầm giọng nói:

- Không sai, con trai độc nhất của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thần Kiếm Thủ Tiết Thành Dũng, hôm nay nghẹn thành xuất trì, ta phải báo thù, ta phải giết, giết sạch người của bảy đại phái võ lâm, giết hết những bằng hữu của Tiết gia, phàm có danh tánh trong Sinh Tử Bộ đều giết, giết... giết hết...

Tiết Cừ càng nói càng kích động, càng nói càng thê thiết, khiến Lý Mộ Long hai tai lúng búng, lấy làm lạ nói:

- Sinh Tử Bộ ư?

Tiết Cừ ngược mặt nhìn trời, nhấn mạnh từng tiếng nói:

- Số ký tên năm xưa, nay là Sinh Tử Bộ!

Đồng thời thò tay vào túi da bên lưng, lấy ra một vật, "soạt" một tiếng vung mở, thì ra là một quyển sổ bìa lụa dành cho khách dự đám cưới hay đám tang ký tên vào.

Ánh trăng tuy mờ, nhưng Lý Mộ Long vẫn nhìn thấy rõ, trên sổ ghi đầy danh tánh.

Tiết Cừ cười lạnh lùng nói:

- Thương Hải Thất Hữu, năm xưa nếu không có ghi chú hàng chữ nhỏ bên dưới thì... hừ... hừ...

Ý muốn nói là nếu không có hàng chữ chú ở đây thì ông cũng cùng chung số phận với Thạch Đầu Đà rồi.

Lý Mộ Long ngạc nhiên hỏi:

- Hàng chữ nhỏ gì vậy?

Tiết Cừ trầm giọng:

- Lễ đến người không đến!

Lý Mộ Long rợn người, định thần lại, thở dài thậm thọt:

- Ôi! Đã mười sáu năm rồi, đó là một vụ công án chưa kết thúc, nhưng các hạ cũng không nên quá khích, sao thể tàn sát không phân biệt kẻ tốt người xấu...

- Không phân biệt kẻ tốt người xấu ư?

Tiết Cừ cất quyển Sinh Tử Bộ trở vào túi da, nghiêm mặt nói tiếp:

- Tốt xấu là như thế nào? Năm xưa Đồng Bảo vì tổ chức mừng sinh nhật của Tiết mỗ đã thiết yến khoản đãi, thân hữu không dưới ngàn người, ngay trong đêm ấy, cả nhà Tiết mỗ hơn bảy mươi người thấy đều táng mạng, nhưng hơn ngàn thân hữu đều bình an vô sự, vậy nghĩa là sao?

Lý Mộ Long thoáng ngẩng đầu:

- Nhưng bảy đại phái võ lâm đều là nhân vật chính phái...

Tiết Cừ nhướng mày trừng mắt:

- Nhân vật chính phái ư? Hừ! Năm xưa gia phụ danh chấn Trung Nguyên, nghĩa cả ngút trời, ai mà không biết? Vậy mà khi bị sát hại, người của bảy đại phái chẳng những không điều tra hung thủ, trái lại còn truy tìm tung tích Tiết mỗ, nếu không nhờ một vị ân công xả thân và hy sinh con mình cứu Tiết mỗ thì hôm nay sao còn hậu nhân của Tiết gia nữa?

Lý Mộ Long bàng hoàng:

- Có chuyện như vậy thật ư?

Tiết Cừ cười khẩy:

- Năm xưa trốn ra quan ngoại đến Trường Bạch Sơn, Tiết mỗ đã tròn mười hai tuổi, chả lẽ Tiết mỗ không biết? Tiết mỗ theo ân công phiêu bạt giang hồ mười một năm trời, ân công đã nói cho Tiết mỗ biết cả, chả lẽ Tiết mỗ có thể quên sao? Chỉ đáng hận là ân công rốt cuộc vẫn chết dưới tay bọn tặc tử khiến Tiết mỗ ân hận suốt đời...

Nói đến đó, như đã hết trách nhiệm trả lời, quay người xót xa ngâm:

- Hận nặng như núi, thù sâu như biển. Tiết Cừ rời Thiên Trì, giết sạch người trong sổ!

Lý Mộ Long biết một khi Tiết Cừ xuống khỏi Trường Bạch Sơn là trong võ lâm sẽ lập tức nổi lên gió tanh mưa máu, ông là người trong giới hiệp nghĩa, đâu thể biết chuyện mà không can thiệp.

Ông thấy Tiết Cừ định bỏ đi, vội nói:

- Thiếu hiệp, khoan đã!

Tiết Cừ quay người lại, mặt lộ vẻ bực bội nói:

- Tôn giá còn gì chỉ giáo nữa?

Lý Mộ Long cắn răng:

- Nếu thiếu hiệp chịu hoãn một thời gian, lão hủ xin với tính mạng mình đảm bảo, sẽ tìm ra kẻ thù của thiếu hiệp.

Tiết Cừ ngửa mặt cười dài:

- Gia phụ với tôn giá đâu có đủ giao tình, tôn giá đâu cần phải vậy!

- Vì thiếu hiệp, nghĩa bất dung từ!

- Tôn giá xiêm ninh đó ư?

Lý Mộ Long tức giận:

- Đâu đến nỗi phải vậy!

Tiết Cừ vẫn cười dài:

- Vậy thì tôn giá đừng xen vào chuyện người thì hơn!

Lý Mộ Long thở dài:

- Vì cứu giúp chúng sinh, vì vấn hồi kiếp vận võ lâm...

Tiết Cừ trừng mắt:

- Trong mười sáu năm qua tôn giá ở đâu? Giờ thì đã muộn rồi! Hắc hắc...

Đoạn liền tung mình, Lý Mộ Long vội lớn tiếng nói:

- Thiếu hiệp, xin hãy dừng bước!

Nhưng đâu còn kịp, Tiết Cừ đã như một làn khói nhẹ bay đi, chớp mắt đã ra xa mười mấy trượng, qua khỏi đỉnh núi mất dạng.

Tiết Cừ ra đi phen này, trên giang hồ lập tức nổi lên một trận gió tanh mưa máu, và cũng khiến võ lâm kinh hoàng điều đứng.

Trước tiên là trong Tùng Phong Quán của phái Trường Bạch nằm bên bờ sông Tùng Hương, chưởng môn Tùng Tuyết đạo nhân cùng mười hai cao thủ trưởng bối trong phái, chỉ trong nửa giờ thấy đều táng mạng dưới song chưởng của Tiết Cừ, ngay cả món binh khí kỳ môn Kim Liên Hoa chàng cũng chưa mang ra sử dụng.

Trường Bạch chuồng môn Tùng Tuyết đạo nhân chưa đầy ba chiều đã táng mạng dưới tay Tiết Cừ, còn các môn nhân hậu bối, Tiết Cừ đã không hạ độc thủ.

Khi rời khỏi Tùng Phong Quán, Tiết Cừ lấy Sinh Tử Bộ ra, gạch đi một hàng chữ...

"Trường Bạch chuồng môn Tùng Tuyết đạo nhân đích thân suất lĩnh các đệ tử bối phận chữ Tuyết...."

Trên mặt Tiết Cừ nở một nụ cười ghê rợn, lại nhanh chóng xem qua Sinh Tử Bộ một lượt. Quyển Sinh Tử Bộ này chàng đã xem đến hàng ngàn lần, có thể đọc thuộc lâu bất kỳ lúc nào, vậy sao giờ chàng còn phải xem nữa?

Đó là vì để khích dậy lửa thù hận trong lòng chàng!

Thì ra Tiết Cừ vốn không phải là kẻ hung tàn, nhưng thù hận đã che lấp bản tính chàng, hôm đầu tiên ra khỏi Thiên Trì, chàng dùng Kim Liên Hoa đánh vỡ đầu Thạch Đầu Đà, lúc ấy chàng đã hết sức sùng sốt trước võ công thần kỳ của mình, nên không hề nghĩ đến gì khác nữa.

Nhưng lúc ở trong Tùng Phong Quán thì khác, mười mấy lão đạo sĩ bị chàng một chuồng một người đánh chết, cảnh tượng thê thảm ấy đã khiến chàng bất giác mềm lòng.

Thế nên, các đệ tử hậu bối của phái Trường Bạch chửi mắng chàng thậm tệ, chàng vẫn không nhẫn tâm hạ độc thủ, chỉ trừng trị qua loa mà thôi.

Do đó, chàng đành phải xem lại Sinh Tử Bộ, bởi chỉ cần ánh mắt chạm vào những danh tánh trong Sinh Tử Bộ là ngọn lửa hận thù trong lòng chàng lập tức bốc cao vạn trượng.

Lúc này, chỉ nghe chàng lầm bầm:

- Bây giờ phải đến lượt lão tặc Sơn Hải Nhất Lão Phạm Vân Thiên rồi!

Đoạn gấp Sinh Tử Bộ lại, bỏ vào túi da bên lưng, bồng ngón tay chạm trúng một vật, trong đầu liền hiện lên một bóng hình ngây thơ hồn nhiên.

Đó là Thương Tiểu Vân, người bạn trúc mai của chàng, con gái của ân công Bạch Vân Tẩu Thương Diệu Tiên. Năm xưa ân công vì cứu chàng, buộc phải gửi gắm ái nữ cho cố hữu Linh Lung Tử Hạnh Long, chỉ dẫn theo một mình chàng bỏ trốn.

Vân muội! Gương mặt thật hồn nhiên khả ái, đôi mắt ướt át sáng ngời như hắc bảo thạch, thuở bé hết sức thân thiết với chàng, hai người như thể huynh muội thân sinh.

Sau khi xa cách, Tiết Cừ chẳng lúc nào là không tưởng nhớ đến nàng.

Thường Tiểu Vân nhỏ hơn chàng một tuổi, từ bé đã mất mẹ, mười một tuổi lại rời xa phụ thân, tất cả đều do Tiết Cừ mà ra, nên Tiết Cừ ngoại trừ thương mến nàng, lòng còn hết sức ray rứt.

Bỗng trước mắt chàng bùng sáng, thì ra bàn tay của Tiết Cừ đã ra khỏi túi da, tay cầm một chuỗi dây chuyền bảo thạch sáng lóa.

Tiết Cừ trên mặt hé nở nụ cười vui sướng, lẩm bẩm:

- Vân muội, đây là Tị Độc Bảo Cảnh, vật quý báu nhất trong Thiên Trì, rồi đây ngu huynh sẽ đeo lên cổ Vân muội, khiến Vân muội trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, soi sáng cả Vũ Nội...

Thốt nhiên, một luồng gió ập đến, một bàn tay nhanh như chớp chớp và Tị Độc Bảo Cảnh.

Tiết Cừ thấy vậy, lòng bùng lửa giận, tay phải chỉ chớp nhoáng quét ra, liền nghe một tiếng rú đau đớn, ánh lửa đỏ lóe lên...

Tiết Cừ đưa mắt nhìn, chỉ thấy một nữ lang võ phục đen đứng ngoài xa hơn trượng, khăn đen che mặt, dáng người mảnh mai, trên tóc có cài một đóa hoa tường vi đỏ, cổ tay phải máu tươi rỉ liên hồi.

Tiết Cừ cười khẩy nói:

- Bằng người mà cũng định cướp đoạt võ lâm kỳ trân Tị Độc Bảo Cảnh này ư?

Nữ lang áo đen hừ một tiếng, nói:

- Tiểu tử người chớ cuồng ngạo, có gan hãy báo ra danh tánh!

Tiết Cừ ha hả cười dài:

- Con trai Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thần Kiếm Thủ Tiết Thành Dũng, Đồng... Bảo... Tiết... Cừ đây!

Bốn tiếng "Đồng Bảo Tiết Cừ" rồn rảng như chuông ngân khiến nữ lang áo đen kinh hãi liền tiếp lùi sau ba bước, thẳng thốt nói:

- Đồng Bảo Tiết Cừ ư?

Hiển nhiên y thị không ngờ Tiết gia còn có người sống sót. Tiết Cừ thông minh tuyệt đỉnh, lẽ nào không hiểu ra, trên mặt liền xuất hiện ánh vàng, quát to:

- Người là ai?

Chàng vừa dứt tiếng, chợt thấy ánh hồng lóe lên, hương thơm nực nồng ập vào mũi, một làn sương hồng đã phủ chụp xuống đầu.

Vừa ngửi thấy hương thơm, Tiết Cửu biết ngay đó là kịch độc, Tị Độc Bảo Cảnh trong tay liền quét ra, vừa định tung chuồng đánh tan sương hồng, nhưng sương hồng đã hoàn toàn tan biến.

Thì ra Tị Độc Bảo Cảnh quả là chí bảo thượng cổ, quá ư thần kỳ.

Tiết Cửu cũng bất giác sững sờ, tuy biết rõ Tị Độc Bảo Cảnh có thể tiêu trừ bất kỳ kịch độc nào trên đời, nhưng chàng chưa từng thử nghiệm, thật không ngờ lại thần diệu đến vậy.

Sau một thoáng ngẩn người, nhìn lại thì nữ lang áo đen đã mất dạng, chỉ để lại một vũng máu đỏ trên mặt đất.

Lẽ ra, nữ lang áo đen chẳng dễ gì đào thoát khỏi tay Tiết Cửu, chẳng qua vì Tiết Cửu võ công tuy cao, nhưng thiếu lịch duyệt giang hồ.

Tiết Cửu thấy đối phương đã đào tẩu, bất giác bật cười ngớ ngẩn, cất Tị Độc Bảo Cảnh trở vào túi da, phóng đi về phía quan nội.

Sơn Hải Nhất Lão Phạm Vân Thiên là cao thủ quan ngoại, danh lừng võ lâm, oai chấn giang hồ, thanh kiếm trong tay ngoại trừ Thân Kiếm Thủ Tiết Thành Dũng đã chết, trong võ lâm không ai sánh bằng, và môn hạ đệ tử khắp Trung Nguyên đâu cũng có.

Nhưng vào một hôm sáng sớm, gia nhân đã phát hiện ông cầm kiếm đứng trong sân vườn, hai mắt nhìn thẳng phía trước, đứng yên bất động, ngỡ là ông đang nghiên cứu kiếm thuật nên không dám kinh động.

Khi mặt trời đã lên cao ba sào, vẫn thấy ông đứng yên tại chỗ, mới nhận thấy có điều không ổn, vội đến gần xem, mới phát hiện trên ngực Phạm Vân Thiên có dấu một đóa sen cỡ chiếc chén, đã chết tự bao giờ.

Tin đó chỉ mấy ngày sau đã đồn đại khắp võ lâm Trung Nguyên.

Tiếp theo sau, tin tức của Trường Bạch Sơn cũng đã đến.

Thiếu Lâm Tự, tin Thạch Đầu Đà táng mạng tại Thiên Trì cũng đã báo lên Thiếu Thất Phong Tung Sơn.

Toàn võ lâm Trung Nguyên xôn xao kinh hoàng, như sắp đến ngày tận thế...

Trong khi ấy, Tiết Cừ im lìm xuất hiện bên ngoài Hạnh Gia Trang ở Thái Nguyên Sơn Tây, chàng đã gạch đi hai dòng trên Sinh Tử Bộ, phen này đến đây không phải với ý gạch dòng thứ ba, mà là để tìm gặp Vân muội.

Lúc này trời đã hoàng hôn, ráng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời, khiến mặt đất trở nên một màu vàng kim.

Tiết Cừ đưa tay sờ Tị Độc Bảo Cảnh trong túi da, trong đầu nghĩ đến bóng hình nhỏ bé của Vân muội, đã năm năm rồi, đó không phải là một thời gian ngắn ngủi, Vân muội hẳn cũng đã lớn khôn.

Bỗng, trong đầu chàng lại hiện lên hình bóng mảnh mai của nữ lang áo đen đã gặp hồi tháng trước ở quan ngoại, bất giác thầm nhủ:

- Vân muội hẳn cũng đã lớn như vậy rồi, và thân hình hẳn cũng đẹp chẳng kém nàng ta!

Bỗng trong đầu chàng lại hiện lên gương mặt nghiêm trang và hiền từ của ân công Bạch Vân Tẩu Thường Diệu Tiên, lòng liền đau nhói như kim đâm, thầm nhủ:

- Ân công vì bảo vệ mình đã phơi thân tại Thiên Trì, mình biết ăn nói thế nào với Vân muội đây? Lúc ân công chết, thậm chí một lời trăng trối cũng không có...

Nghĩ đến vị đại ân nhân đã xả thân cứu mạng mình, chàng bất giác mắt ngập lệ, lại thầm nhủ:

- Vân muội nay chẳng rõ đã ra sao? Phải chăng vẫn thân thiết với mình như xưa? Nếu Vân muội vì chuyện phụ thân chết mà hận mình thì mình phải làm sao đây? Nếu như Vân muội mắng mình, đánh mình... Tiết Cừ hỡi! Cho dù nàng giết chết người, người cũng không được phản kháng, người chỉ có thể nói với nàng là chờ khi nào người báo thù xong sẽ tự kết liễu đời mình...

Nghĩ tới đó, lòng Tiết Cừ càng thêm đau đớn, không sao nén nổi nữa, nước mắt tuôn trào.

Thốt nhiên, chàng nghe tiếng quát to:

- Đứng lại, nếu tiến thêm bước nữa, coi chừng tên nhon không có mắt!

Tiết Cừ sững sốt, lau nước mắt ngẩng lên nhìn, ngoài mười mấy trượng, tường như thành bảo, cao hơn bảy trượng, hai cánh cửa sắt to lớn khép chặt, những đôi mắt trong lỗ tường đang chăm chăm nhìn chàng.

Hạnh Gia Trang! Tiết Cừ từng theo ân sư cống đưa Vân muội đến đây hồi năm năm trước, lúc ấy tuy là đêm khuya, song nơi đây là chỗ nướng nấu của Vân muội, sợ mai sau quên mất nên dọc đường Tiết Cừ ghi nhớ rất rõ.

Chuyện tuy đã cách năm năm, nhưng ký ức còn như mới. Tiết Cừ đưa mắt nhìn tứ phía, ngoại trừ tường cao chưa từng trông thấy, con sông vây bọc sơn trang và những ngọn liễu rủ bên bờ đều giống hệt như trong trí nhớ.

Bởi Vân muội ở trong trang, Tiết Cừ không dám lỗ mãng, bèn ôm quyền thi lễ, dương thanh nói:

- Xin hỏi, đây có phải Hạnh Gia Trang không?

Trên đầu tường vốn không người, lúc này có một đại hán vạm vỡ nhô lên, quát:

- Tiểu tử, ngươi tìm Hạnh Gia Trang có việc gì?

Tiết Cừ nghe đối phương nói năng thô lỗ, thoáng chau mày nói:

- Tại hạ từ xa đến đây, cầu kiến trang chủ quý trang.

Đại hán thoáng ngưng thần. Tiết Cừ đã nghe tiếng nói chuyện thì thầm, biết là phải sau đại hán còn có người điều khiển, lòng hết sức lấy làm lạ, không hiểu nổi sao lại như vậy?

Chỉ nghe đại hán ấy nói:

- Đây là Hạnh Gia Trang, không sai, chẳng hay các hạ cần gặp vị trang chủ nào?

"Vị trang chủ nào?" Chẳng lẽ Hạnh Gia Trang có đến mấy vị trang chủ hay sao?

Tiết Cừ nghe vậy, lòng liền có dự cảm chẳng lành, vội nói:

- Tại hạ cần gặp Linh Lung Tử Hạnh Long lão anh hùng!

Lập tức, trên đầu tường cùng lúc nhô lên ba người đàn ông, một người tuổi ngoài bốn mươi, hai người tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi, thấy đều võ phục gọn ghẽ như lâm đại địch, trừng mắt giận dữ nhìn Tiết Cừ.

Người đàn ông trung niên cất tiếng nói:

- Trang chủ đã đến Giang Nam viếng thăm bằng hữu, không có trong trang!

Tiết Cừ dĩ nhiên không tin, bèn lại nói:

- Tại hạ còn muốn gặp một người nữa!

- Xin hãy nói!

- Thường Tiểu Vân, lệnh ái của Bạch Vân Tẩu Thường Diệu Tiên lão tiên bối!

Tiết Cừ vừa dứt lời, bốn người trên đầu tường liền mặt biến sắc và bùng sát cơ, Tiết Cừ tuy ở xa mười mấy trượng, song vẫn nhìn thấy rất rõ, lòng bất giác kinh hãi.

Chỉ nghe người trung niên nói:

- Bốn trang không hề có ai họ Thường cả, xin mời các hạ đi cho!

Tiết Cừ đầu chịu tin, cười nói:

- Tôn giá đừng sợ, tại hạ đến đây không hề có ác ý, nếu không gặp được Thường Tiểu Vân, tại hạ nhất quyết không rời khỏi đây!

Chàng vừa dứt lời, bỗng một vệt sáng xanh từ bên bờ liễu bay ra, bổ thẳng xuống đầu Tiết Cừ và quát:

- Ta biết sớm muộn gì ngươi cũng sẽ đến, tiếp chiêu!

Tiết Cừ đến đây quả là không có ác ý, khi xưa Hạnh Gia Trang đã dám chấp chừa Thường Tiểu Vân, chúng tử cũng là bằng hữu nghĩa khí ngút trời, đối với Tiết Cừ chỉ có ơn chứ không có oán. Tiết Cừ là một trang nam nhi đội trời đạp đất, đâu chịu lấy thù báo ân, vọng động can qua, mắt thấy vệt sáng xanh giáng xuống đỉnh đầu, vội tung mình lùi ra xa hơn trượng.

Khi đứng lại đưa mắt nhìn, trước mặt là một bà lão tóc bạc tuổi ngoài sáu mươi, tay cầm bảo kiếm màu xanh biếc, lại tung mình lao bổ vào chàng.

Chỉ thấy ánh kiếm lấp loáng, tiếng rít rợn người, uy thế thật kinh khiếp.

Tiết Cừ lại tung mình thoái lui tám thước, lớn tiếng nói:

- Lão bà bà, tại hạ là...

Lão bà gắt giọng quát:

- Ngươi là tặc tử vạn ác, xem đây!

Vừa dứt tiếng, ba đốm sáng lạnh xé gió bay đến, nhanh như tia chớp, liền theo đó, hai bên tả hữu theo hình tam giác bay đến chín ngọn ám khí màu bạc, chia ra bao vây xung quanh Tiết Cừ hơn trượng, thì ra ba người trên đầu tường đã phóng xuống đất, từ bốn phía giáp công chàng.

Cùng lúc với chín ngọn ám khí bạc, lão bà tóc bạc vung tay, thi triển chiêu Thiên Vũ Tán Hoa, ánh bạc rợp trời phủ chụp xuống, bà trầm nghĩ, cho dù người thân pháp cao minh đến mấy cũng khó thoát khỏi bốn mặt giáp công này.

Tiết Cừ lúc này lòng đã tức giận, mặt hiện ánh vàng, chàng thâm nhủ:

- Như thế này không sao giải quyết được vấn đề, chi bằng tạm lui đi, ban đêm hăng lên vào trang thám thính thì hơn!

Nhưng chàng không thể như thế này lui đi, nếu không lộ vài chiêu, họ tưởng đầu mình dễ hiếp đáp...

Chàng bỗng cất tiếng hú dài như rồng kêu hổ gầm, rồi tay phải quơ ngang, tung mình thoát lui.

Lập tức, ánh bạc rợp trời và cả chín ngọn ám khí bạc thấy đều biến mất, và ngay mấy ngọn bay xa hơn trượng để phòng chàng đào tẩu cũng không hề có tiếng rơi xuống đất.

Nhìn lại hiện trường, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Tiết Cừ đã mất dạng.

Chỉ nghe tiếng nói sang sảng vọng lại:

- Kính xin gửi lời đến Hạnh trang chủ, tại hạ quyết phải gặp bằng được Thượng Tiểu Vân, nếu không, tại hạ quyết không rời khỏi đây!

Lão bà tóc bạc và ba người đàn ông thấy đều đứng thừ ra tại chỗ, không thốt nên lời, họ đâu từng trông thấy người nào có võ công cao siêu đến thế bao giờ.

Màn đêm phủ trùm vạn vật, cũng phủ trùm cả Hạnh Gia Trang.

Tiếng mõ canh ba vừa gõ xong, đèn đóm trong trang đều tắt cả, toàn trang hoàn toàn tĩnh lặng, bầu không khí ngập đầy vẻ ghê rợn.

Ngay khi ấy, một bóng người như làn khói nhẹ lướt đến bên ngoài Hạnh Gia Trang, rồi lượn một vòng quanh trang, sau cùng đã dừng lại ở thượng nguồn con suối băng qua trang, người ấy chính là Tiết Cừ.

Tiết Cừ đứng ở thượng nguồn con suối, mắt chăm chăm nhìn xuống dòng nước chảy, đắm chìm trong suy tư, không hề để ý đến tường thành cao bảy tám trượng kia.

Tường thành cao bảy tám trượng ấy có thể gây khó khăn cho chàng hay không? Không hề, nếu chàng tung mình hết sức lực, dù cao hơn bảy tám trượng chàng cũng có thể vượt qua!

Có điều là hôm nay chàng không thích làm vậy, nguyên nhân là mục đích chàng đến đây là âm thầm thám thính chứ không phải công khai xông vào, nếu như công khai xông vào, hai cánh cửa sắt kia sao chịu nổi công lực cái thể của chàng.

Con suối rộng hơn trượng và sâu cỡ sau bảy thước, nước suối trong veo, thấy rõ cả cá lội.

Tiết Cừ người đã thông minh, lại cẩn thận, chàng đứng trên bờ lắng lắng quan sát dòng suối, lòng trầm nghĩ:

- Nếu trong Hạnh Gia Trang mà canh phòng nghiêm ngặt thì con suối này hẳn cũng có cơ quan mai phục, nếu không, đây thật là một sơ sót lớn và đáng nực cười còn gì?

Tiết Cừ lúc này trên mặt không có ánh vàng, cũng không có sát khí, chỉ thoáng lộ vẻ lo âu, có lẽ vì chưa biết Vân muội hiện giờ ra sao.

Sau cùng, Tiết Cừ ngẩng lên nhìn bờ tường, chỗ chàng đứng chỉ cần nhẹ tung mình là có thể vào trong trang ngay.

Thế nhưng, như vậy không sao tránh khỏi bị người phát giác, chàng không muốn dùng võ lực, vì dùng võ lực, chắc chắn không thể gặp được Hạnh trang chủ và Thường Tiểu Vân.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng y phục phất gió, hiển nhiên có người đang phóng đi với tốc độ rất nhanh, Tiết Cừ bất giác ngạc nhiên trầm nghĩ:

- Ai mà đêm khuya đến đây thế nhỉ?

Chàng ước chừng người này hãy còn ở xa nửa dặm, trầm nghĩ:

- Vậy cũng tốt, cứ để họ làm kinh động người trong trang, mình sẽ thừa cơ vào trong thám thính hư thực!

Vừa nghĩ đến đó, bóng người đã xuất hiện ở ngoài trang, nhân số chẳng ít, có đến bảy tám người.

Tiết Cừ không do dự nữa, khẽ khàng bước xuống suối, xuôi giong bơi vào trang.

Đến dưới chân bờ tường, chàng thấy khoảng trống trên mặt nước không đầy ba tấc có bức chắn sắt to cỡ cánh tay trẻ sơ sinh, ngang dọc hình thành những ô vuông cỡ ba bốn tấc, chàng dù vận Súc Cốt kỳ công cũng không chui qua lọt.

Tiết Cừ nhẹ lay chắn sắt, không rắn chắc như chàng nghĩ, với công lực thâm hậu của chàng, chỉ cần xô nhẹ là đổ ngay, nhưng như vậy đã khiến chàng nghĩ đến, chắn sắt này hẳn được nối liền với cơ quan hoặc chuông báo động.

Đột nhiên, một ánh đèn rất mạnh từ trên bờ tường soi thẳng xuống, có lẽ chàng lay chắn sắt đã làm kinh động người trong trang, vội thụp người, lặn xuống đáy suối.

Bỗng, chấn sắt dưới suối gãy đi mấy thanh, lộ ra một khoảng trống hơn hai thước, một người nhỏ bé thừa sức chui qua.

Tiết Cừ hết sức kinh ngạc, hiển nhiên trước đây đã từng có người từ con suối này lên vào trong trang, mà đã sử dụng con đường này, chắc chắn không phải làm điều tốt lành.

Đôi mắt Tiết Cừ có thể nhìn rõ cảnh vật trong đêm tối, ở trong nước cũng vậy, ngay khi chàng phát hiện khoảng trống, cũng cùng lúc trông thấy mấy thanh sắt gãy dưới đáy suối.

Chàng cầm lên xem, chỗ gãy rất bằng phẳng, không hề có góc cạnh, thanh sắt to thế này, nếu không phải bảo kiếm hay bảo đao, sao có thể chém gãy một cách phẳng lỳ thế này?

Ngay khi chàng ném thanh sắt xuống, bỗng thấy trong đồng sắt có một vật khác sáng lấp lánh, nhặt lên xem, thì ra đó là bao của một ngọn trủy thủ, nhưng có điều bao này không phải da cũng chẳng phải sắt, hết sức nặng nề, chẳng rõ được làm bằng gì, Tiết Cừ một lòng vào trang, chẳng kể ba bảy hai mươi mốt, nhét vào lòng trước đã.

Chàng rụt người một chút đã chui qua lỗ trống, khi vào đến trong trang nhô lên mặt nước, trong trang đã đèn đuốc sáng rực như ban ngày, nhưng chẳng có một người nào, chỉ nghe tiếng quát tháo sát phạt từ ngoài trang vọng vào.

Tiết Cừ mừng rỡ, đây thật là một cơ hội tuyệt diệu, liền lên khỏi suối, thi triển khinh công tuyệt đỉnh phóng đi, thoáng chốc đã đến đại sảnh.

Chàng vừa mới bước vào sảnh, bất giác giật nảy mình, xung quanh đèn đuốc sáng choang, vậy mà trong đại sảnh chỉ có một ngọn đèn leo lét, nhưng đàn hương nghi ngút.

Tiết Cừ vì sao lại giật nảy mình?

Thì ra trong đại sảnh có một cỗ quan tài hướng ra cửa, trông hết sức rùng rợn.

Nhưng đó sao dọa nổi Tiết Cừ? Thì ra bức chân dung của người chết đặt trên bàn thờ phía sau quan tài chính là Linh Lung Tử Hạnh Long, trang chủ Hạnh Gia Trang.

Như vậy, Tiết Cừ sao không giật nảy mình?

Năm xưa đêm vào Hạnh Gia Trang, lúc đến ba người, lúc đi hai người, thời gian ở lại không đầy một giờ, ngoại trừ Linh Lung Tử Hạnh Long, chàng không gặp ai khác, lúc bấy giờ Linh Lung Tử cùng từng rơi lệ vì cảnh ngộ của Tiết Cừ, thật không ngờ cách biệt năm năm đã âm dương đôi ngả.

Trông màn trắng trướng tang đã ố vàng, chúng tỏ ông qua đời đã lâu, nhưng sao còn để quan tài trong nhà, chưa phát tang mai táng?

Tiết Cừ đang ngẫm nghĩ, phải đi đâu tìm kiếm Vân muội...

Bỗng "phịch" một tiếng từ ngoài vọng vào, rồi có tiếng bi thiết nói:

- Phụ thân! Hài nhi... sẽ đi theo lão nhân gia... hãy chờ hài nhi...

Tiết Cừ bàng hoàng kinh hãi, vội phi thân ra khỏi đại sảnh, chỉ thấy một trong hai thiếu niên đã gặp lúc ban ngày đang nằm sóng soài trên đất, máu me đầy mình, hơi thở thoi thóp, đã sắp lìa bỏ cõi đời.

Tiết Cừ thấy vậy, không còn e ngại gì nữa, lập tức ngón tay búng liên hồi, cách không điểm khóa mấy yếu huyệt trước ngực thiếu niên ấy, rồi từ trong túi da lấy ra một lọ ngọc nhỏ, trút ra một hoàn thuốc màu bạc cỡ hạt đậu, nhét vào miệng thiếu niên.

Lúc này, ngoài tiếng sát phạt vang trời, hiển nhiên đã diễn ra một cuộc hỗn chiến kịch liệt.

Trong tiếng sát phạt, bỗng có một bóng người phi thân lên đầu tường, thì ra là một đạo sĩ trung niên, chỉ nghe y cười to, nói:

- Súc sanh, đạo gia xem ngươi chạy đâu cho thoát! Hạnh Long lão cầu, còn chưa hiện thân ư?

Vừa dứt lời, đột nhiên một bóng người từ phía trước lao đến, chưa kịp nhìn rõ diện mạo đối phương, đã cảm thấy tai phải đau nhói, tiếp theo là một luồng tiềm lực cực mạnh đẩy y bay ra ngoài bờ tường.

Bóng người ấy hạ xuống đầu tường, cất tiếng hú vang ghê rợn, đoạn quát to.

- Mọi người dừng tay lại!

Tiếng hú khiến mọi người chấn động tâm thần, hơn nửa số người đang động thủ kinh hĩa dừng tay lui ra, chỉ còn hai đôi người vẫn tiếp tục giao chiến.

Một đôi là một lão đạo sĩ với lão bà tóc bạc, một đôi là một đạo cô trẻ với một thiếu niên khác trong trang, bốn người đều sử dụng trường kiếm, đang giao chiến hết sức quyết liệt, tuy cũng kinh hãi bởi tiếng hú, nhưng chưa thể dừng tay lui ra.

Người trên đầu tường chính là Tiết Cừ, chàng thấy vẫn còn người giao chiến, bất giác bùng lửa giận, ánh vàng phủ mặt, mào kiếm như sóng cao.

Chỉ thấy chàng tung mình, hệt như cánh chim to nhanh như gió lao xuống, chớp mắt đã đến đầu tường. Chỉ thấy bóng người nhấp nhóang, mấy tiếng "ủa" kinh ngạc, rồi thì hoàn toàn yên lặng.

Mọi người chú mắt nhìn, chỉ thấy Tiết Cừ sừng sững giữa bốn người, hai tay chia nhau cầm bốn thanh trường kiếm, thấy đều bàng hoàng sững sốt trước võ công thần kỳ của chàng.

Đoạt lấy trường kiếm trong tay thiếu niên và đạo cô trẻ chẳng có gì lạ, còn đoạt lấy trường kiếm của lão đạo sĩ và lão bà tóc bạc thì thật là kinh người, bởi lão đạo sĩ này chính là Từ Chân Nhân, sư đệ của chú ông môn phái Hoa Sơn, thanh kiếm trong tay ảo diệu tuyệt luân, trong phái Hoa Sơn ngoại trừ các vị trưởng bối, ngay cả trưởng môn chân nhân cũng phải nhường ông ba phần.

Còn lão bà tóc bạc là trang chủ phu nhân Lam Niệm Mẫn, con gái của danh kiếm thủ Lam Tồn Hiếu ở Thạch Gia Trang, thấy đều là cao thủ lừng danh trên giang hồ.

Nhất là hai người đang khi kịch chiến, chân khí nội gia đều dồn hết vào mũi kiếm, tiềm lực mạnh khôn tả, chẳng ngờ lại bị Tiết Cừ đoạt lấy một cách dễ dàng, hai người không kinh hãi sao được?

Tiết Cừ ném kiếm xuống đất, đưa tay trở lão đạo sĩ quát:

- Tôn giá là đạo sĩ ở đâu, lại dám đêm khuya xâm phạm Hạnh Gia Trang?

Từ Chân Nhân thấy đối phương chỉ là một thiếu niên, ánh vàng trên mặt tuy có vẻ ghê rợn, song vẫn không khỏi kinh ngạc, bèn cười khẩy nói:

- Tiểu súc sanh ở đâu chui ra, lại dám can thiệp vào chuyện của đạo gia Hoa Sơn, hấn chán sống rồi phải không?

- o O o -